

A második tanulmányt Szentirmai László írta *Olvasáselemzés és néhány következtetés egyetemi hallgatóknál két felmérés alapján*. Az olvasásszociológia, mint a művelődésszociológia egyik területe nem nagy múltra tekinthet vissza hazánkban. Szerzőnk éppen ezért nem csupán a hazai művelődésszociológia anyagára épít, hanem főkéntes biztonsággal kalauzolja az érdeklődő olvasót a rendkívül gazdag külföldi szakirodalomban is. A körültekintő módszerrel végzett felmérés célja annak vizsgálata, hogyan segítheti az egyetemi könyvtár a hallgatók tanulmányi munkáját, hogyan elégti ki önszorgalmú érdeklődésüket. A beérkezett válaszok csoportosítása után kisé lesújtó a következmény: a megkérdezett hallgatók jelentős részének olvasási szokása alig fejlődött (vagy „egyáltalán nem fejlődött?”) az egyetemi, főiskolai évek alatt. Nem tudjuk megítélni e megállapítás teljes igazságát, ehhez talán a hallgatók középiskolai olvasási szokásaira is figyelniünk kellett volna, de ha csak részizgazságot fogalmaz meg, akkor sem szabad hallgatni róla.

Novák Ákos a *Szegedi Tudományegyetem Könyvtárának alapítása és működésének első évei* c. tanulmánya érdekes könyvtártörténeti munka. A felszabadulás óta Novák Ákos kísérli meg először a szegedi egyetemi könyvtár működése kezdeti korszakának értékelését. Bibó István 1933-ban írt dolgozatán kívül könyvtári iratanyagokat, egyetemi évkönyvek adatait hasznosítja, miközben bemutatja az alapítás körülményeit, a Kolozsvárról áttelepített egyetem és a könyvtár kapcsolatát, elemzi a könyvtárvezetés helyzetét, az állománygyarapítás, a feldolgozás és az olvasószolgálat rendjét, a könyvtárközi kapcsolatokat. Csak sajnálhatjuk, hogy a beiratkozott olvasók számára, a helybenolvasásról, a kölcsönzési forgalomról úgyszólván semmi adat nem állt a szerző rendelkezésére. (A kimutatások feltehetően elkallódtak.) Mégis érdemes talán megemlíteni — egyetlen hozzáférhető adatként —, hogy 1922-ben mindössze 356 kötetet adtak kölcsön. A tanulmánynak kétségkívül egyik legfontosabb, továbbépíthető tanulsága az lehet, hogy a Somogyi Könyvtár és az Egyetemi Könyvtár kapcsolatai ekkor különösképpen az egységes városi könyvtárszervezet kiépítését sürgethették volna. Hogy ez az egységes szervezet miért nem született meg, arra csak az akkori kultuszminiszter elvi állásfoglalásai adhatnának választ. (*Acta Bibliothecaria. I–III. Szeged 1966.*)

FAZEKAS ISTVÁN

ÖTÖDÉVES A SZEGEDI EGYETEM

Ötödik évfolyamát kezdte meg idén januárban három szegedi felsőoktatási intézmény oktatóinak és hallgatóinak lapja, a haladó szellemiségű dél-magyarországi egyetemi sajtó mai, modern örököse, a Szegedi Egyetem. Kéthetenként jelenik meg, példányszáma kétezer-nyolcszáz, s hat oldal áll a belső és külső munkatársak, valamint az alkalmi cikkírók rendelkezésére. S egyik fontos és izgalmas feladata az irodalmi nevelés.

Szinte missziószerűen kutatott és kutat fel, irányított és irányít fiatal tehetségeket, s vált már kezdettől fogva műhelyvé-fórumává azoknak a hallgatóknak, akik tanulmányaik mellett írással foglalkoznak, s talán épp az egyénivé növes bonyolult, érzékeny folyamatait élik át.

Kezdetben egész oldal, az Egyetemi Szép Szó biztosított nyilvánosságot ígéretes és kísérletező kedvű, érett és eszmélkedő, de mindenképp figyelemre érdemes művek szerzőinek: Rigó Béának, Kassai Kelemen Jánosnak, Veress Miklós-nak, Szepesi Attilának és másoknak. Egymás mellett jözölte — a partnerkeresést és az irodalmi társa találat demonstrálón — az „Egess!”-kör tagjainak írásait, sikeres szerzői estjeikről pedig elemzéseknek, kritikáknak adott helyet — további vitákat provokálva, szempontokat felvetve.

Majd, az Egyetemi Szép Szó szerepét különböző rovatok vették át. Ihletett műveket publikált tavaly a karácsonyi Csillagszóró. Még korábban, az Egyetemista költők-rovatban mutatkozhattak be — két-három vers, foto és néhány soros önéletrajzi vallomástól kísérve — fiatal pályakezdők.

Hosszabb ideje egy inspiráló, a leírt szóért közösségi felelősséget ébresztő és a tehetséges embereket összefogó alkotókör munkáját is pótolva foglalkozik a lap gondolataikat, érzéseiket felmutatni akaró egyetemi és főiskolás diákokkal. Persze, a fejlődés örök szokása szerint az igazán tehetségesek — többen már újságírókként dolgozva, vagy kötetet előkészítve — túllépnek keretein. Ugyanakkor egy kissé mindig meg kell hogy maradjanak — tömörségben, őszinteségben és a korszerűség igényében — a Szegedi Egyetem szerzőinek és neveltjeinek.

GÉZA FERENC